

profeti

kapitel 1

Daire

På ryggen af Hest lader vi os bære ud over det storslåede landskab. Ravn sidder på hans nakke. Hans skridt er afmålte. Sikre. Lyden af hans hove er beroligende. Et *shoff* og et *krrekt* for hvert skridt giver mig en følelse af, at vi kommer fremad. At vi gør fremskridt. Selv om sandheden er, at vi har været på jagt i ugevis uden at se noget til fjenden.

Det er det, jeg kalder dem. *Fjenden*. Somme tider foretrækker jeg betegnelsen *ubudne gæster*, eller ligefrem *indtrængere*. Og efter en lang dag, hvor jeg virkelig føler mig mørbanket, kan jeg finde på at kalde dem *uhyrer*.

Men jeg bruger aldrig deres rigtige navn.

Jeg kalder dem aldrig *Richterne*.

Det er muligt, at de er udøde, men Richtere er og bliver de, og Paloma sagde, at jeg aldrig måtte fortælle Dace om hans sande oprindelse. Han behøver ikke vide, at det var magi af den sorteste slags, der skabte hans liv, sagde hun. Og jeg må give min bedstemor ret, selv om det at skjule så frygtelig en sandhed får mig til at føle mig uærlig – og ikke mindst illoyal.

Hvis nogen skulle fortælle ham det, så skulle det være Chepi – hans mor. Men hun har indtil videre valgt at forholde sig tavs.

Med et suk giver jeg slip på Dace og lader blikket glide rundt. Nyder synet af det skinnende grønne græs omkring os – ser, hvordan de slanke blade bøjer sig for Hests hove, som

følger deres kurs gennem den lille lund, der ligger som en beskyttende mur omkring stedet – giver ly til fuglene, aberne og af og til et egern på jagt efter nødder. Mit blik trodser den lave eftermiddagssol på udkig – hele tiden på udkig. Men som sædvanlig er der ingen tegn på urent trav – ingen tegn på deres tilstedeværelse.

Måske har Knoglevogtersken allerede fundet dem?

Jeg giver mig tid til at nyde tanken, for den er rigtig god – men selvfølgelig ikke særlig sandsynlig. Jeg er ganske klar over, at Underverdenens dronning, med sit dødningehoved, sit slangeskørt og sin stjernefortærende mund, med lethed kunne indfange dem og tilintetgøre dem. Men så let kommer det ikke til at gå – det er jeg også klar over.

Det er mig, der har skabt problemerne, så det er også mig, der må løse dem.

”Jeg synes altså stadig, det er underligt,” mumler jeg med læberne presset mod hans nakke og hans lange, sorte hår. ”Jeg mener, dag bliver til nat, og nat bliver til dag, igen og igen. Det virker for normalt, for almindeligt. Det passer slet ikke til denne her verden, som er så ualmindelig.”

Jeg ser på den eftermiddagsskygge, der følger os. Et forunderligt, forlænget omrids af en ravn med en ranglet hals, og to latterligt lange mennesker overskrævs på en hest med ben så udstrakte og magre, at de slet ikke skulle kunne bære os – En overdreven gengivelse af os, som bærer budskab om, at natten snart vil falde på.

Men sandheden er jo, at det, der skal forestille nat her i Underverdenen, ikke er meget andet end en smule tusmørke, der ikke tåler sammenligning med det glitrende sorte fløjlstæppe, jeg har vænnet mig til i New Mexico. Men jeg skal ikke beklage mig. Jeg er kun glad for, at denne dag har fundet sin ende.

Jeg hviler hagen mod Daces skulder og fortsætter hvor jeg slap: ”For ikke at tale om, at solen aldrig viser sig ...

Hvordan kan det overhovedet lade sig gøre? Hvordan kan den stå op og gå ned, når den overhovedet ikke eksisterer?"

Daces svar er en latter. En dyb, hæs latter, som er så forbandet tiltrækkende, at jeg bare trykker mig endnu tættere ind til ham. Ønsker kun at lade min krop forme sig efter hver eneste af hans rygs kurver og fordybninger – så han kan mærke mig lige så intenst, som jeg mærker ham.

"Der er skam en sol." Han drejer hovedet rundt, så han kan se mig. "Leftfoot har set den." Hans isblå øjne fanger mine, afspejler mit lange, mørke hår, mine grønne øjne, min blege hud, indtil jeg vender blikket bort, ør af synet.

"Og du tror på ham?" Jeg ser skeptisk på ham, kan ikke skjule min mistro, kan ikke slippe tanken om, at det blot er endnu en af de røverhistorier, medicinmanden fortalte Dace, dengang han var dreng.

"Ja, selvfølgelig." Dace trækker på skuldrene. "Og hvis vi er heldige, får vi den måske også at se en dag."

Jeg fugter mine læber og lader en hånd glide op under hans tøj. Mine fingre er kolde, hans hud er varm. Men det generer ham åbenbart ikke det mindste. Tværtimod skubber han sig mod min flade hånd som en hundehvalp, der vil kæles.

"Det eneste, jeg har lyst til at se lige nu, er ..." Jeg prøver virkelig på at bringe mine tanker tilbage til den opgave, vi er her for at løse, men det varer ikke længe, før den tanke toner bort sammen med mine ord.

Daces tilløkkelse er simpelthen for stærk, og han må kunne mærke den stemning, jeg er ved at komme i, for før jeg ved af det, har han vendt Hest rundt og rider tilbage over den brede græsgrønne skråning, på vej mod vores foretrukne tilholdssted.

Jeg strammer grebet om hans krop, skubber mine knæ helt ind i hans knæhaser. Kæmper mod den overvældende skyldfølelse, der altid griber mig efter en lang dags frugtesløs jagt. Jeg lovede Paloma, at jeg ville finde dem og fjerne dem.

Svor, at jeg ville *uddrive* dem af Underverdenen, inden de fik mulighed for at gøre så megen skade, at det også kunne få konsekvenser for Midverdenen og Oververdenen.

Jeg troede, det ville blive nemt.

Troede, at de udøde monstre umuligt kunne gemme sig i dette vidunderlige eventyrland med dets saftige løv og kærlige totemdyr.

Overbevist om, at Dace og jeg i tæt samarbejde ville have nemt ved at besejre dem.

Men nu er jeg ikke længere så sikker.

”Du skal ikke være urolig,” siger Dace overbevisende. ”Sammen skal vi nok finde dem.” Og da han ser mit skeptiske blik, smiler han og tilføjer: ”Har du ikke hørt dét? Kærligheden overvinder alt.”

Kærligheden.

Mine øjne bliver store, og jeg holder op med at trække vejret. Ethvert svar jeg kunne komme med, er dømt til at strande i min hals, som pludselig er blevet knastør.

Han holder Hest an, så vi stopper på selve bredden af den fortryllede kilde, hvor han hjælper mig ned og tager mine hænder i sine. Han mistolker min tavshed og spørger bekymret: ”Er det for tidligt?”

Jeg rømmer mig, vil forfærdelig gerne fortælle ham, at det slet ikke er for tidligt. At jeg har vidst det, siden den første nat, han viste sig i mine drømme – følte det, den dag jeg rendte på ham i Kaninhullet – den strøm af uforbeholden kærlighed, der flød imellem os.

Ville ønske, jeg bare kunne sige det – tilstå, hvordan det på én gang skræmmer og pirrer mig. Hvordan det at blive elsket – virkelig elsket – af ham, er den mest berusende oplevelse, jeg nogen sinde har haft.

Længes efter at fortælle ham, at hver gang jeg er sammen med ham, føles det, som om jeg er blevet fyldt med helium – som om mine fødder ikke længere kan nå jorden.

Vi er udvalgt.

Kaldt af skæbnen.

Men nu – efter at have været kærester i flere uger – er det første gang, det magiske ord bliver nævnt.

Dace lægger hovedet på skrå og sender mig et blik så ømt, at jeg er sikker på, at det er nu, han vil sige det – de tre små ord, der slet ikke er så små endda. Og jeg gør mig klar til også at sige dem.

Men han vender bare om på hælen og går hen til den boblende varme kilde, hvor den fine dis danser over vandspejlet. Mens jeg står tilbage, skuffet over, at øjeblikket blev forspildt – og dog så sikker på, at det alligevel bærer sandheden i sig.

Vi gør os fri af vores tøj, indtil Dace ikke har andet på end sine mørkeblå underbukser, og jeg står og sitrer i den sorte bikini, jeg har på inderst inde. Med Dace lige i hælene lader jeg mig opsluge af vandet, mens mit hjerte hamrer forventningsfuldt af sted, og jeg skynder mig over til klipperne på kildens anden side – glad for, at dagens jagt er forbi – og at det sjove nu kan begynde.

Jeg smiler genert. Bjergtaget ved synet af hans stærke, brede skuldre, hans glinsende brune hud, hans hænder, som hænger ned langs siden, tomme nu, men fulde af løfter. Spørger mig selv, om jeg nogen sinde vil vænne mig til dette – vænne mig til ham. Vi har givet hinanden så mange kys, men hver gang han er mig nær, hver gang vi er alene, så føles det, som om det er første gang.

Han rykker helt tæt på mig, så vandet stiger ham op til brystet, mens vores læber presser sig mod hinanden og vores ånde flyder sammen. Mine fingre finder hans kæbes skarpe kant, føler de korte skægstubbe, som prikker min hud, mens han leger med snorene til min bikinitop. Han passer på ikke at komme for tæt på den hjorteskindspung, jeg har hængende om halsen. Han ved, at den er kilden til min styrke – eller

i hvert fald en af dem – og at Paloma og jeg er de eneste, der må se dens indhold.

”Daire ...” Mit navn er en hvisken, efterfulgt af et spor af kys, ned ad min hals, hen over min skulder, og videre nedad. Jeg lukker øjnene og gisper kort og pludseligt. Splittet mellem hans berørings lokkende løfter og mindet om den forfærdelige drøm, der fandt sted i denne selv samme kilde – i en situation, der var næsten som denne.

En drøm, hvor hans bror brød ind i vores paradys. Hvor han bortrøvede Daces liv og sjæl – mens jeg intet kunne gøre, andet end at se på.

”Hvad er der?” Han har mærket skiftet i mit sind og løfter blikket for at møde mit. Men den erindring ser jeg ingen grund til at dele med ham, så jeg ryster bare på hovedet og trækker ham ind til mig igen. Hvorfor skulle jeg dog bryde dette øjeblikks fortryllelse ved at nævne Cade?

Hans åndedrag bliver kortere, da hans læber finder tilbage til mine. Og da han løfter mig op på skødet, har jeg en vag og flygtig fornemmelse af noget slimet og ukendt, som glider hen over min fod.

Jeg besvarer hans kys, fast besluttet på at ignorere det, hvad det så ellers var. Det er en varm kilde – en *fortryllet* varm kilde – men dog en varm kilde. Det var sikkert bare et vissent blad eller måske en stump af en rådden gren, faldet ned fra løvhanget over os.

Jeg fokuserer på følelsen af hans læber, der trykker sig hårdt mod mine, og jeg vrider mig helt tæt ind mod ham. Snor mine ben sammen med hans, da endnu en slimet ting strejfer min hofte og bryder overfladen med et *plop* lige ved siden af mig. Og så et *plop* mere.

Og endnu et.

Indtil et mylder af *noget* vælter op til overfladen og tvinger os fra hinanden. Tvinger os til at gøre os fri af hinandens tågedis, blot for at stirre vantro og skrækslagne, da kilden

fyldes af blege, opsvulmede, livløse fisk med gabende munde og tomme øjenhuler, som stirrer anklagende på os.

Jeg når ikke engang at skrike, før Dace har taget mig i sine stærke arme og båret mig op på land. Han trykker mig ind til sit bryst, mens vi begge to stirrer åndeløse og forfærdede på den sandhed, som er umulig at komme uden om.

Fjenden er stadig derude – klar og parat – og godt i gang med at fordærve Underverdenen.

Og hvis vi ikke finder fjenden meget snart, så vil det ikke vare længe, før han også fordærver de andre verdener.

kapitel 2

”Fik du fortalt hende det?” Dace nikker i retning af Palomas blå havelåge, mens jeg smutter ind på forsædet og finder mig til rette ved siden af ham.

”Ikke endnu.” Jeg bider mig i læben og undgår at se ham i øjnene. Han svinger ud på vejen med et dæmpet ”Hmmm ...” Oversat fra Dacesprog betyder det: *Jeg er ikke sikker på, at det var smart gjort, men jeg går ud fra, at du har dine grunde.*

Dace dømmer ikke.

Han er så sød og rar og forstående, at det slet ikke falder ham ind at dømme.

Hele vejen igennem er han *god*.

Resultatet af en splittet sjæl – han er den rene halvdel – modsætningen af hans tvillingebror. Min sjæl er mere almindeligt sammensat – lidt af det ene og lidt af det andet, alt efter hvad situationen byder på.

”Jeg ville have gjort det,” siger jeg. Min stemme er lidt for skinger til at lyde overbevisende, men det skal ikke stoppe mig. ”Men da du satte mig af i går, havde hun en klient – hun *er* begyndt at give konsultationer igen – og da klienten gik, var jeg allerede faldet i søvn.”

”Og her til morgen?” Han ser på mig med et skævt smil, for han ved godt, at Paloma er en varm fortaler for god ernæring.

Kernen i hendes filosofi er, at hver eneste dag *skal* indledes med et sundt og nærende morgenmåltid, og min eneste måde at undgå emnet – og undgå hende – er at springe det

helt over. Hvilket var præcis hvad jeg gjorde, ved først at komme ud af mit værelse i sidste øjeblik, da jeg fornemmede, at Dace var kommet for at hente mig, og så skynde mig af sted. Hun nåede kun lige at stikke en af sine friskbagte, økologiske majs-muffins i hånden på mig, inden jeg susede ud ad døren.

Jeg kan vist lige så godt bryde sammen og tilstå.

”Jeg sov over mig,” siger jeg og sender ham et hurtigt blik. ”Men for at være helt ærlig, så ... Jeg skal lige have lidt mere tid.”

Han nikker og strammer grebet om rattet.

Behændigt styrer han bilen ad de slidte og ujævne mark- og grusveje, mens jeg sidder og stirrer ud ad vinduet. Jeg lægger mærke til, at de gamle adobehuse ikke ser helt så misrøgtede ud, som de gjorde engang. Bilerne foran husene er ikke længere helt så rustne – og hønsene, som trisser rundt mellem dem, ser ikke så forsømte ud mere. Alt sammen takket være min og Daces indsats i Underverdenen, da vi overtalte Knoglevogtersken til at frigive alle de stakkels sjæle, som Richtererne havde stjålet.

Men der er stadig lang vej igen, før byen Enchantment kan leve op til sit navn. Fortryllende er den bestemt ikke, men den er lidt mindre trøstesløs, end da jeg kom hertil, så tingene går i den rigtige retning.

”Hvis du gerne vil have det, så kan vi fortælle hende det sammen.” Dace ser på mig. ”Jeg skal på arbejde efter skole, men jeg kan godt møde en time senere, hvis det kan hjælpe dig?”

Jeg ryster på hovedet. Jeg er så rørt, at jeg ikke kan sige noget. Dace har brug for hvert eneste cent, han tjener på sit arbejde i Kaninhullet. Når han har fyldt benzin på og betalt forsikringen på sine to ramponerede biler, huslejen for den beskedne lejlighed han har i byen, og givet sin mor en smule penge, så er der ved gud ikke meget tilbage. Han skal i hvert

fald ikke trækkes i løn for at hjælpe mig med noget, jeg virkelig burde kunne klare selv.

”Jeg skal nok gøre det,” siger jeg. ”Jeg lover det, okay? I dag. Lige så snart jeg kommer hjem fra skole. Jeg siger det til hende, før jeg tager af sted til Underverdenen. Selv om jeg har på fornemmelsen, at hun allerede ved det. Paloma ved alt. Det er ikke bare den almindelige sjette sans, mødre og bedstemødre har – hun er andet og mere end skarpsindig.”

”Men alligevel,” siger han. ”De fisk ...” Han bliver tavs, og han får et bekymret blik, mens hans læber bliver blege. ”Synes du ikke, jeg skal nævne det for Leftfoot? Og måske også Chepi ...?”

Nu er det min tur til at se bekymret ud. Chepi. Gennem hele Daces opvækst har hans mor beskyttet ham mod livets magiske sider – blot for at se mig komme til byen og få ham rodet ind i alt hvad denne by har at byde på af monstre og mysticisme – så der er ikke noget at sige til, at hun ikke er min største fan.

Men Paloma siger, at det var skæbnen, der bestemte, at vi skulle møde hinanden, ligesom det var vores skæbne at arbejde sammen om at holde Richterne i skak og genskabe balancen mellem Underverdenen, Midverdenen og Oververdenen. Og når først dét er sat i gang, er skæbnens hjul ikke til at stoppe.

Jeg skal lige til at spørge ham, om han virkelig synes, det er en god idé at fortælle det til Chepi, da han svinger ind på skolens parkeringsplads og parkerer ved siden af Audens gamle stationcar med pyntelister af træ.

Sideruden bliver åbnet nok til, at en kølig vind kan komme ind, mens vi ser Auden hjælpe Xotichl ud af bilen og føre hende hen til os. Hun svinger stokken med den røde spids fra side til side foran sig.

”Xotichl siger, vi får en hvid jul, men den tror jeg ikke på. Auden skubber det pjuskede lyse hår væk fra sine brune øjne

og griner. ”Vi har faktisk lige væddet om det. Er der nogen, der har lyst til at være med?”

”Mener du, at du tør vædde med Xotichl om noget?” spørger jeg vantro. Det er muligt, hun er blind, men hun er det mest intuitive menneske, jeg nogen sinde har mødt – næst efter Paloma i hvert fald.

Auden trækker på skuldrene og lægger så en arm om Xotichls skulder og kysser hende på kinden. ”Ja, jeg ved godt, det er dumt af mig. At vædde med hende kommer der aldrig noget godt ud af. Men denne gang er jeg nu ret sikker på, at hun tager fejl. Jeg kan ikke mindes at have set sne i Enchantment, siden jeg var dreng. Og jeg ser ingen tegn på, at der skulle komme sne lige foreløbig.”

”Det er ellers koldt nok.” Jeg kan se min ånde danne små skyer foran mig, og hiver mine vanter op af rygsækken. Måske er det også på tide, at jeg skiller mig af med min olivengrønne armyjakke. Den er ved at være lidt kølig og tyndslidt og har ikke været helt regntæt siden den havde en nærkontakt med en vis udød Richter. ”Jeg troede da også, at I havde sne hver vinter her på egnen ...?”

”Det har vi også,” siger Auden. ”Bare ikke lige her. Ikke mere.”

”Du har fuldstændig ret,” siger Xotichl. ”Men det gælder bare ikke i år. I år bliver det anderledes.” Et fiffigt smil lyser op i hendes lille hjerteformede ansigt, og hun retter sine blå-grå øjne mod mig.

”Du kan måske også fornemme sne-energier?” Jeg stiger ud af bilen og lægger armene omkring mig selv som værn mod kulden.

”Jeg fornemmer i hvert fald noget.” Xotichls stemme er blid og melodisk, og det er tydeligt, at hun nyder sin lille hemmelighed.

”Nå?” Auden ser på mig.

Uden at lade mig mærke med noget, ser jeg fra den ene

til den anden. ”Beklager, Auden. Jeg holder med Xotichl til hver en tid.”

Auden sender mig et sørgmodigt blik og vender sig mod Dace. ”Hvad med dig?”

Dace griber min hånd og ser mig ind i øjnene. ”Jeg holder med Daire til hver en tid.”

Auden sukker dybt og vender sig mod Lita, Jacy og Crickett, som er på vej hen mod os. ”Jeg tænker altså stadig på de tre der som ”Skræmmekampagnen”. Men det ser ud til, at jeg bliver nødt til at blive venner med dem på Facebook.” Han ryster på hovedet og griner. ”Hvad siger *du*? Er det umagen værd at sende dem en invitation?”

”Kun hvis du er mandfolk nok til at klare en afvisning,” ler Xotichl, mens vi åbner rundkredsen for at gøre plads til dem.

”Hvad morer *I* jer over? Hvad er vi gået glip af?” Lita gør et kast med hovedet, så hendes smukke, fyldige hår flyver op over skulderen og lægger sig i flatterende bølger ned ad ryggen på hende. Hendes øjne – som er knapt så oversminkede, efter at Jennika lærte hende, hvordan man gør – bevæger sig vagtsomt mellem os, for hun er som altid skrækslagen ved tanken om, at noget skulle gå hendes næse forbi – uanset hvor uinteressant det måtte være.

”Hvid jul. Muligt eller umuligt? Hvad stemmer *I*? Ja eller nej?” Auden går lige til sagen, må man sige.

”Ja! Helt sikkert. Jeg vil have hvid jul!” Lita klapper i sine behandskede hænder, mens de to andre nikker bekræftende.

”Selv om det nok lige vil kræve et mirakel. Sidste gang det sneede, var jeg ... seks eller deromkring. Men de siger jo, at julen er miraklernes tid, ikke?” Hun vipper op og ned på fødderne og gemmer hænderne under armene i et forsøg på at holde varmen.

Så snart det ringer ind, skynder Auden sig at kysse Xotichl farvel, så han kan komme af sted – han skal øve med sit band. Og vi andre skynder os at komme indendørs.

Jeg stopper op ved mit skab for at lette min rygsæk for en mindre stak bøger. Lita bliver hængende og ser utålmodigt til, mens Dace giver mig et hurtigt kys på kinden og lover mig, at vi ses i frokostpausen.

Så snart han er uden for hørevidde, skynder Lita sig hen til mig og rækker hånden mod mig. ”Her. Tag den. Skynd dig nu. Jeg har ikke lyst til at komme for sent til timen.”

Jeg ser irriteret på det sammenfoldede papir, hun holder mellem to fingre, og skal lige til at minde hende om, at det ikke er mig, der forhindrer hende i at passe sine mødetider, men så ombestemmer jeg mig. At være venner med Lita kræver, at man vænner sig til at lade hendes små udbrud af irritation gå ind ad det ene øre og ud ad det andet. Så jeg minder mig selv om, at hun inderst inde er et nogenlunde godt menneske.

”Den hemmelige julemand,” siger hun næsten hviskende, som om det er en hemmelighed, hun indvier mig i. Jeg folder sedlen ud og ser forvirret på den. Hendes støvle banker utålmodigt mod flisegulvet, som om den helst ville overdøve hende, mens hun forklarer: ”I går, da vi trak navne, fik jeg Dace. Og så tænkte jeg, at du sikkert gerne ville bytte med mig, fordi I kommer sammen, ikke? Og for mig ville det altså være lidt for *weird* at købe en gave til ham, når jeg lige har slået op med hans tvillingebror, er du med?”

Jeg nikker. Jeg er ikke i tvivl om, at det vil være noget nemmere at finde en gave til under tyve dollars til Dace, end til den person, *jeg* trak i går. Hun ser glad på mig, så jeg skynder mig at sige: ”Der er bare lige det ved det, at ... jeg trak *dig*.”

Litas øjne lyser op ved tanken om at skulle købe en gave til sig selv. Hun vender om på hælen og siger: ”Bare rolig. Det skal jeg nok finde ud af.”

Hun skynder sig ned ad gangen og igen larmer hendes hæle, så jeg næsten er nødt til at råbe. ”Du ... *Lita!*”

Hun stopper og vender sig mod mig. Hun ser irriteret ud.
”Apropos tvillingebroren ... Har *du* set noget til Cade for nylig?”

Hun ruller med øjnene og smiler selvtilfreds. ”Hvad snakker du om? Han er da gået totalt i flyverskjul. Faldet ud af radaren. Har sikkert fundet sig et mørkt og fugtigt sted, hvor han kan slikke sine sår og pusle om sit stakkels knuste hjerte. Hvis jeg havde vidst, hvor pragtfuldt det ville være – og hvor nemt det var at slå op med ham – så havde jeg gjort det for flere *år* siden, kan jeg godt sige dig.”

Og så ler hun. En glad og selvsikker latter. Og jeg ville ønske, at jeg kunne dele hendes forestilling om, at Cade er slået helt ud, fordi han for første gang nogen sinde er blevet dropet af en køn pige. Så vender hun sig og stormer videre, så hun har håret flagrende efter sig, da hun træder ind i klassen. Og netop da ringer klokken for anden gang, hvilket betyder, at *jeg* vil blive noteret for fravær.

Jeg ser mig omkring i den stille, tomme korridor, mens jeg svinger rygsækken op på skulderen og vender tilbage den vej, jeg lige er kommet. Gårdvagten råber efter mig, da jeg krydser skolegården og skynder mig hjem til Paloma.